

Trapeze: oude mannen in lycra pakjes, babbelend in de nok van het circus

Er is iets aandoenlijks aan oudere mannen in lycra. In *Trapeze* staan Henry (Peter Blok) en Bert (Bas Hoeflaak) allebei in crèmekleurige acrobatenpakken op een plank. Het zijn ietwat verwassen niemendalletjes, met een ruimer driehoekje bij de edele delen.

De mannen staan in de nok van een circus en staren over de hoofden van het publiek. Henry vindt zichzelf een echte circusman. Hij had immers een opa die zijn kop in de bek van wilde dieren stak. “En hoe oud is hij geworden?”, informeert Bert.

De mannen staan op het punt te ‘springen’, ze oefenen nog even de armgrepen. Gelukkig hangt er een vangnet. Het circus heeft zijn beste tijd gehad, het is overgenomen door de Lidl, en sindsdien is niets meer wat het was. Berts telefoon gaat. Ja hoor, daar heb je het al, het meisje van de planning: hun act is verschoven, ze moeten nog even wachten.

Snedige grappen en absurde ontwikkelingen

Eerder al schreven Kees Prins en Roel Bloemen – samen goed voor vele absurde en komische teksten, onder meer die van Plien en Bianca, *Jiskefet* en *Spijkers met Koppen* – een soortgelijke voorstelling: *Een man een man*, over een diner tussen twee heren dat uit de hand loopt. Het zijn vaste ingrediënten: leuke acteurs, snedige grappen en absurde ontwikkelingen. Een stijl van spelen waar een trouw publiek voor is. Voor wie het niet kent: het is het soort toneel waar je gerust je schoonouders mee naartoe kunt nemen: grappig, knap in elkaar gezet en ongevaarlijk.

Het toneelbeeld bij *Trapeze* had wel wat beter uitgebuit mogen worden. Die plank, die toch in de nok van een circus zou moeten hangen, wiebelt niet. Dat kun je ook zien aan de comfortabele houding van de acteurs. Ze staan te babbelen samen, alsof ze een balletje trappen: een paar keer heen en weer en dan hups, grap in de goal.

Hoe talig het stuk ook is, vaak zijn de woordloze scènes mooier: als de acrobaten ingespannen meekijken naar zo’n onzichtbare act onder ze, in de piste. Als ze even naast elkaar zitten en gewoon voor zich uit staren en daarna pas weer een grap. Nu voelt dat over en weer ketsen van zinnen net iets te routineus. Het levert een voorstelling op die klopt bij de kleding: strak gemaakt, maar toch vooral een aandoenlijk niemendalletje.